

«Έχω τέτοια χαρά όταν βρίσκομαι με φίλους με τους οποίους μπορώ να είμαι ο εαυτός μου»

(π. Αλέξανδρος Σμέμαν).

Η ανθρώπινη ανάγκη για ουσιαστική σχέση θα παραμένει σε όλη τη διάρκεια της ζωής μας ως η όντως ανάγκη. Γιατί εκφράζει αυτό που είμαστε: εικόνα του Τριαδικού Θεού. Όπως ο Θεός είναι κοινωνία προσώπων που τα τρία πρόσωπα βιώνουν την αγάπη, την ενότητα και την ισότητα, έτσι και ο άνθρωπος καλείται να ζει με τους συνανθρώπους του για να ζει «κατά φύσιν».

Βέβαια, η χαρά που πηγάζει από τις φιλικές σχέσεις δεν είναι η ίδια με τη χαρά από τις σχέσεις μας, με τις όποιες καλές ανθρώπινες σχέσεις. Με τους φίλους μας νιώθουμε άνετα, χωρίς «καθώς πρέπει» συμπεριφορά, γιατί «μπορούμε να είμαστε ο εαυτός μας». Ο εαυτός μας τότε διευρύνεται, γίνεται ένα με τους φίλους, χωρίς

να χάνεται το πρόσωπο. Ζούμε έτσι κατά τον τρόπο ζωής του Τριαδικού Θεού, που, ενώ τα τρία πρόσωπα ενώνονται σε μία ουσία, εν τούτοις διατηρούν τα προσωπικά τους χαρακτηριστικά.

Η δογματική θεολογία, όπως εκφράστηκε από τις Οικουμενικές Συνόδους, είναι η απόρροια του βιώματος όπως το ζούσαν τα μέλη της Εκκλησίας. Γι' αυτό, ενώ για τους Χριστιανούς δεν χρειαζόταν η διατύπωση του βιώματος, για τους αιρετικούς που δεν το ζούσαν ήταν αναγκαία, ώστε να οριοθετείται το βίωμα-η αλήθεια. Γιατί, για τα μέλη της Εκκλησίας η Αλήθεια βιώνεται, δεν διατυπώνεται. Για τους άλλους που δεν βιώνεται αναγκαστικά διατυπώνεται.

Νομίζω πως είναι εμφανής η σημερινή πραγματικότητα στον εκκλησιαστικό χώρο, όπου παρατηρείται η απουσία του βιώματος στα περισσότερα θέματα ζωής, όπως αυτό των ανθρωπίνων σχέσεων και της φιλίας. Η μοναξιά που μαστίζει τους ανθρώπους του αιώνα μας δεν άφησε ανεπηρέαστους τους χριστιανούς. Κι αυτοί δεν έχουν ουσιαστικές σχέσεις, δεν έχουν φίλους, κλείνονται στον εαυτό τους και στους «οικείους» τους. Ενώ θα περίμενε κανείς να βιώνουν το εκκλησιαστικό γεγονός της σχέσης και της κοινωνίας των προσώπων κατά τον τρόπο ζωής του Τριαδικού Θεού.

Είναι αλήθεια πως στη ζωή των αγίων βλέπουμε ουσιαστικές ανθρώπινες σχέσεις, δυνατές φιλίες, γνήσια χαρά από την κοινωνία των προσώπων. Άλλωστε, πώς θα γινόταν ένας ανίκανος να δημιουργήσει ανθρώπινες σχέσεις με πάθος, ειλικρίνεια και γνησιότητα, να δημιουργήσει τέτοια σχέση με το Θεό;

Η Εκκλησία είναι στον κόσμο ως Θεανθρώπινος οργανισμός, πράγμα που σημαίνει σχέση με το Θεό και τους ανθρώπους. Κανείς δεν θα μπορέσει ν' αγαπήσει τον κόσμο όλο, πού είναι η τέλεια έκφραση αγάπης, αν δεν αρχίσει από συγκεκριμένους ανθρώπους.

Αρχίζοντας με τους φίλους, να δίνουμε και να παίρνουμε αγάπη, να κοινωνούμε τα βαθύτερα βιώματά μας, κατά τον π. Φιλόθεο Φάρο, αρχίζουμε να γευόμαστε το ουράνιο δώρο της φιλίας και της κοινωνίας των προσώπων. Κατανοούμε τι είναι η αιώνια ζωή και ο Παράδεισος, αφού, σύμφωνα με την ψαλμωδία της Εκκλησίας μας, η αιώνια ζωή, που ο Χριστός μας υπόσχεται, είναι το «κατοικείν αδελφούς επί τω αυτώ».

Πράγματι, αξίζει να παλέψει, να ψάξει, να δοθεί κανείς για να ζήσει την ουσιαστική σχέση της φιλίας, πραγματώνοντας το γεγονός της αιώνιας ζωής από το νυν αιώνα.

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: llazaros.blogspot.gr